

een begrip als 'identiteit'. Het is een noemer waaronder je werkelijk álles kunt samenbrengen. Zelfs een gebrek.

Wij Britten hebben ook gebreken, beste vrienden. Ons belangrijkste gebrek op dit moment? Gebrek aan geld. Probeert u dat alstublieft te begrijpen! Wij hebben al zoveel geld in uw Europa gepompt, dat wij – so to speak – eindelijk ook eens wat willen terugpompen. (rumoer, gepruttel) Ja, hoor eens: voor wat hoort wat! Zo zijn wij, beste vrienden. Dan hadden jullie ons er niet bij moeten vragen, in the first place! Sorry, hoor! U mag het ons kwalijk nemen zoveel u wilt, maar wij zijn zo. Wij kunnen niet anders! Ik mag dat zeggen. Geen mens kan dichter dan ik bij de verpersoonlijking geraken van mijn volk en mijn land. Wie van jullie kan hetzelfde zeggen? (rumoer verstomt)

Ik bén Groot-Brittannië. Of u dat nu leuk vindt of niet. En ik bezit dan ook, mijne heren, als geen ander de gave van: het realisme. Dat is geen opschepperij. Die gave is me met de paplepel ingegeven. Mijn ouders baatten een kleine buurtwinkel uit.

Voedingswaren, conserven, huishoudspulletjes... Kleinheid is een goede leermeester, en de mens wordt getekend door zijn jeugd. Zeker als ie het later ook nog eens tot huisvrouw en politica schopt, in een natie die handel heeft gedreven op de zeven zeeën en die het grootste wereldrijk heeft mogen leiden dat de mensheid ooit heeft aanschouwd. Noem een droom, en wij Britten hebben hem in vervulling zien gaan.

Dat heeft zijn nadelen, akkoord. Een mens die geen dromen overhoudt is niet per se een gelukkig mens. Zeker als hij moet leven in een klimaat als het onze. Maar er zijn ook voordelen. Nuchterheid is er maar één van. Wij Britten hebben álles minstens een keer gezien en meegemaakt. Ons maak je niet snel iets wijs. Wij houden rekening met de werkelijkheid zoals die is. Niet zoals ze wordt bijeen gefabuleerd door politicologen en filosofen, en bureaucraten die azen op nog hogere lonen.

Voor hun praatjes koop ik niets. Voor mij geldt maar één devies. Een dubbeltje is een dubbeltje. En als dat dubbeltje niet in je hand ligt, of in je zak zit, dan heb je niets. Ik hoor het mijn moeder nog zeggen – of was het Winston Churchill? 'Op de belofte van cake kun je niet kauwen, laat staan overleven.' Ook niet in dit gezelschap. (koket lachje) Voorál niet in dit gezelschap. Ik ben niet gek, mijne heren...! **Ik niet.**

Daarom zeg ik u: als wij, politici, aan iéts nood hebben? Dan is het: nood aan nederigheid en zelfbeheersing. Mijn God! Politiek bedrijven? Dat is als het bakken van een vis. Meer niet. Je hebt een pan nodig en gloeiend hete boter. En een vis na-

Margareth Thatcher, foto: Nato

tuurlijk. Liefst een verse. Die leg je in je gloeiende boter, en je draait hem één keer om. De kunst is te weten wanneer. Zo luidt de definitie van staatsmanschap: men moet weten wanneer men zijn vis moet omdraaien. Al de rest is propaganda en misleiding, die voert naar drama's, faillissementen en economische crises, al dan niet verergerd door wilde stakingen, een beurscrash en een heropleving van het socialisme. Daarom **herhaal** ik, zonder verdere omwegen en recht door zee, slechts één ding aangaande heel die Europese gedachte van jullie. Wij willen óns geld terug. **Een billijke restitutie en een aanzienlijke vermindering van onze jaarlijkse bijdrage. Vanaf nu.**

Nee, dat is geen daad van verraad. We geven Europa niet op. Integendeel. Ik zou hier niet zitten *in the first place*, toch? **Maar wij hadden van in het begin zo** onze twijfels, **dat is waar.** Geef ons eens ongelijk.

Wij hebben, beste vrienden, de lokroep van een verenigd Europa al eerder het Kanaal horen overwaaien. Een paar jaar later was het weer eens oorlog en stond het continent andermaal in lichterlaaie. Wij hebben honderdduizenden, nee, miljoenen van onze jongens zien sneuvelen op uw slagvelden. Onze hoofdstad heeft in puin gelegen onder de terreur van uw bombardementen. Vergeef ons ons geheugen, beste vrienden. Zoals wij u het gebrek eraan vergeven.

Al bijna een volledig millennium is geen buitenlandse mogendheid er nog in geslaagd om ons te komen bestrijden op ons eigen grondgebied. *The Battle of Hastings*, in 1066... Denkt u werkelijk, dat dat toeval is? Kijk eerst naar uw eigen geschiedenis, voor u mij antwoord geeft, in alle eerlijkheid. Misschien zult u tegenwerpen, dat wij Britten gemakkelijk praten hebben, omdat

wij een eiland vormen, en zodoende door de natuur gezegend zijn met een moeilijk doordringbare grens. Maar daar gaat het nu juist om. Onze toestand en onze geschiedenis bewijzen het nut van sterke grenzen. Indien Groot-Brittannië geen eiland was, zou ik ernaar streven om er zo snel mogelijk een eiland van te maken.

Ik kan u alleen maar hetzelfde aanraden. Waarom zou Europa per se een centralistisch kluwen moeten worden? Het stalinisme en de klassieke multinational hebben, bekeken door onze nationale bril, twee zaken gemeen: een onderdrukkende bureaucratie en een korte levensduur. Het is zoveel efficiënter wanneer, binnen een en dezelfde structuur, de onderdelen met elkaar kunnen blijven concurreren. Dat hebben het moderne kapitalisme en het aloude Groot-Brittannië met elkaar gemeen. Onze vlag heet niet voor niets *the Union Jack*.

Ik, mijne heren, sta model voor beide. Het roemruchte Groot-Brittannië, en het herborren kapitalisme. Dus geloof mij. Europa moet geen monolithisch blok worden, maar een groep van eilanden. Europa zal een archipel zijn, of niet zijn.

Zo. Dan laat ik u nu, mijne heren. In alle vriendelijkheid, hoffelijkheid, en dankbaarheid zelfs. Omdat jullie ons verzoek tot bijdragevermindering zo gul aanvaardden, zonder al te veel woede en xenofobische wanclanken. Ik ben u daar zeer erkentelijk voor. Ik wens u een prettige voortzetting van uw vergadering. Wat ook het onderwerp moge zijn.

Tâ-ta!
I'm off..

(af)